

dring i Arbejdsløshedsloven, aabenbart ikke vidste, at jeg havde en Bemyndigelse. Jo, det vidste jeg meget godt; det staar bl. a. i min Forelæggelsestale (Folketingstidende 1925—26 Sp. 3293), hvor jeg udtrykkelig sagde med Hensyn til Forhøjelsen af den fortsatte Hjælp, at „Ministeren kan træffe Bestemmelse herom efter Indstilling fra C-Nævnet“ o. s. v. Det vidste jeg meget godt, men jeg føjede til et Par Linier længere nede, at jeg jo ikke var sikker paa at være Minister for evig Tid, og derfor vilde jeg gerne, naar vi skred til en Ændring af selve Arbejdsløshedslovgivningen, have slaaet fast, at naar jeg nu benyttede min administrative Myndighed til at gøre det for nogle Maaneder eller et halvt Aar, saa skulde det ikke kunne forsvinde, fordi der kom en ny Minister. Det var det, jeg sagde; det fremgaar af selve Ordene i min Forelæggelsestale i Fjor, at jeg godt vidste, at jeg havde den Myndighed. Selvfølgelig vidste jeg det, paa det Tidspunkt havde jeg anmodet C-Nævnet om at udtale sig om mit Forslag om at give den forhøjede fortsatte Hjælp ved Juletid. Det vidste jeg meget godt, men jeg vidste ogsaa meget godt, at min Tid som Minister kunde være meget forbigaaende, og jeg vilde have det slaaet fast for alle Ministre.

Nu har jeg den 14. September forhøjet den fortsatte Hjælp for dette Vinterhalvaar fra 1. Oktober til 1. April; men hvis jeg en af Dagene styrtes — og det kan jo meget let ske —, og hvis denne Regering ved en Appel til Vælgerne ikke hævdede og forøgede sin Styrke — det tror jeg nu mindre let vil ske, men man maa jo regne med alle Muligheder —, saa kunde en ny Regering og en ny Socialminister med et Pennestrøg ophæve, hvad jeg den 14. September bestemte. Følgen af et Regerings-skifte i November, December eller Januar Maaned kan komme til at betyde, at den forhøjede fortsatte Hjælp, de arbejdsløse nu har faaet, vilde blive taget fra dem, derfor ønskede jeg, at det i Loven skulde slaas fast, at de havde faaet den Ret nu, og at den ikke skulde være afhængig af de enkelte Ministres administrative Myndighed.

Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at dette Skridt var farligt, fordi det var det første Skridt til, at Staten skulde overtage det hele. Derom har jeg ikke talt et Ord;

det sigter jeg aldeles ikke til. Dette er, hvad det er, dette Lovforslag, og hverken mere eller mindre.

Det ærede Medlem vil have Arbejdsløshedsloven revideret, men i en Retning, mente han, som er modsat den, som jeg ønskede. Det er vist ogsaa rigtigt. Det ærede Medlem mente, der var adskillige Bestemmelser i Arbejdsløshedslovgivningen, som stammede fra Inflationstiden, og at vi maatte fjerne disse Bestemmelser, det vil sige nedsætte, beskære det, der nu ydes de arbejdsløse. Ja, der deler vore Anskuelser sig. Min Opfattelse gaar i modsat Retning. Saa faar Befolkningen vælge, hvilket Standpunkt den foretrækker.

Jeg kan nemlig ikke erkende, at Pristallet — dette er ogsaa til Dels Svar til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard — paa det Forslag, vi beskæftiger os med her, bør spille en væsentlig Rolle. I selve Arbejdsløshedsloven tages der Hensyn til Pristallet, ligesom det spiller en Rolle i Aldersrenteloven, altsaa to Lovgivningskomplekser, som det ærede Medlem Hr. Kragh i høj Grad har beskæftiget sig med; ham skyldes jo i første Række baade Aldersrenteloven af 1922 og Arbejdsløshedsloven af 1924. I begge disse Love er der taget Hensyn til Pristallet. For Aldersrentens Vedkommende ved jo alle, at der ikke skal tages Hensyn til Pristallet for de faste Taksters Vedkommende, men det skal kun ske for Dyr-tidstillæggets Vedkommende, og det er sket. Paa samme Maade er det med Arbejdsløshedsloven af 4. Marts 1924. Efter selve Loven skal der ikke tages Hensyn til Pristallet ved Beregningen af den fortsatte Hjælp, men der skal tages Hensyn til Pristallet ved Tillægshjælpen. Tillægshjælpen er et Forsørgertillæg, der er 1 Kr. pr. Dag for hver Forsøger, og et Børnetillæg til hvert Barn af 45 Ø., men dette skal nedsættes med henholdsvis 20 Ø. og 3 Ø. for hver 162 Kr., som Dyr-tidstillægget for gifte Statstjenestemænd falder i Forhold til Beløbet pr. 1. Oktober 1921.

Dette er sket; dette har jeg maattet gøre ved en Bekendtgørelse i Slutningen af Marts, og det er altsaa indført fra 1. Oktober i Aar, det bød nemlig Loven; der var altsaa ikke andet at gøre, og denne Bestemmelse er fulgt. Der er altsaa baade ved Forsørgertillægget og ved Børnehjælpen